SODBA SODIŠČA (drugi senat)

z dne 10. aprila 2008 *

V zadevi C-442/06,

zaradi tožbe zaradi neizpolnitve obveznosti na podlagi člena 226 ES, vložene 26. oktobra 2006,

Komisija Evropskih skupnosti, ki jo zastopata D. Recchia in M. Konstantinidis, zastopnika, z naslovom za vročanje v Luxembourgu,

tožeča stranka,

proti

Italijanski republiki, ki jo zastopa I. M. Braguglia, zastopnik, skupaj z G. Fiengom, avvocato dello Stato, z naslovom za vročanje v Luxembourgu,

tožena stranka,

* Jezik postopka: italijanščina.

SODIŠČE (drugi senat),

v sestavi C. W. A. Timmermans, predsednik senata, L. Bay Larsen, K. Schiemann, J. Makarczyk, sodniki, in C. Toader (poročevalka), sodnica,

generalna pravobranilka: J. Kokott,
sodni tajnik: R. Grass,

na podlagi pisnega postopka,

na podlagi sklepa, sprejetega po opredelitvi generalne pravobranilke, da bo v zadevi razsojeno brez sklepnih predlogov,

izreka naslednjo

Sodbo

1 Komisija Evropskih skupnosti s tožbo Sodišču predlaga, naj ugotovi, da Italijanska republika s tem, da je sprejela in ohranila v veljavi zakonsko uredbo št. 36 z dne 13. januarja 2003 (običajni dodatek h GURI št. 40 z dne 12. marca 2003), kot je bila spremenjena z uredbo-zakonom št. 203 z dne 30. septembra 2005 (GURI št. 230 z dne 30. oktobra 2005, str. 4, v nadaljevanju: zakonska uredba št. 36/2003), s katero

so bile v nacionalno pravo prenesene določbe Direktive Sveta 1999/31/ES z dne 26. aprila 1999 o odlaganju odpadkov na odlagališčih (UL L 182, str. 1), ni izpolnila obveznosti iz členov od 2 do 14 te direktive.

Pravni okvir

Skupnostna ureditev

2 V skladu s členom 1 Direktive 1999/31 je njen cilj določiti ukrepe, postopke in smernice za preprečevanje ali zmanjševanje, kolikor je mogoče, čezmerne obremenitve okolja.

3 Člen 2 vsebuje seznam opredelitev, na katere se sklicuje ta direktiva. Med drugim sta v njej navedena pojma odpadkov in odlagališč, ki ju je treba razlagati kot odlagališče odpadkov za odlaganje odpadkov na ali v tla. V členu 3 Direktive 1999/31 je določeno področje uporabe iste direktive, s tem da določa, da se načeloma nanaša na vsa taka odlagališča, kot so navedena v njenem členu 2.

4 V členih 4 in 6 Direktive 1999/31 so odlagališča razdeljena v tri razrede, in sicer odlagališča za nevarne odpadke, odlagališča za nenevarne odpadke in odlagališča za inertne odpadke, in je določeno, kateri odpadki se lahko prevzemajo na teh treh razredih odlagališč.

5 Glede odpadkov in obdelave, ki na odlagališčih niso sprejemljivi, ta direktiva v členu 5(1) določa, da „[…] države članice pripravijo nacionalno strategijo za zmanjševanje količine biorazgradljivih odpadkov, ki se odlagajo na odlagališčih, najpozneje v dveh letih od datuma [določenega za prenos te direktive], in o tej strategiji uradno obvestijo Komisijo“ in v členu 5(2) določa roke za to zmanjšanje količine odpadkov.

6 S členom 10 Direktive 1999/31 so določena pravila glede stroškov odlaganja odpadkov. S členom 11 in prilogo II k tej direktivi so določena pravila o postopkih za prevzem odpadkov na odlagališčih, s členom 12 in prilogo III k tej direktivi so določena pravila glede postopkov nadzora in spremljanja med obratovanjem, člen 13 te direktive pa se nanaša na postopke zapiranja in upravljanja po zaprtju.

7 Direktiva 1999/31 v členih od 7 do 9 določa postopek za izdajo dovoljenja za nova odlagališča. Za obstoječa odlagališča pa določa tudi posebne ukrepe. Člen 14 te direktive v zvezi s tem določa:

„Države članice sprejmejo ukrepe za zagotovitev, da odlagališča, ki ob prenosu te direktive že imajo dovoljenja ali že delujejo, ne smejo več obratovati, razen če se čim prej in najpozneje v osmih letih po datumu, določenem v členu 18(1), izvedejo naslednji koraki:

(a) v enem letu od datuma, določenega v členu 18(1), upravljavec odlagališča pripravi in predloži pristojnemu organu v odobritev načrt prilagoditve odlagališča skupaj

s podrobnostmi, navedenimi v členu 8 in vsemi sanacijskimi ukrepi, za katere meni, da bodo potrebni za izpolnitev zahtev te direktive, razen zahtev iz točke 1 Priloge I;

(b) po predložitvi načrta prilagoditve odlagališča pristojni organi sprejmejo dokončno odločbo, ali se obratovanje lahko nadaljuje na podlagi omenjenega načrta prilagoditve in te direktive. Države članice v skladu s členom 7(g) in členom 13 sprejmejo potrebne ukrepe za čimprejšnje zaprtje odlagališč, ki jim v skladu s členom 8 ni bilo izdano dovoljenje za nadaljnje obratovanje;

(c) na podlagi odobrenega načrta prilagoditve odlagališča pristojni organ dovoli potrebna dela in določi prehodno obdobje za izvedbo načrta. Vsa obstoječa odlagališča izpolnjujejo zahteve te direktive razen zahtev iz točke 1 Priloge I v osmih letih po datumu, določenem v členu 18(1);

(d) (i) v enem letu po datumu, določenem v členu 18(1), se členi 4, 5 in 11 ter Priloga II uporabljajo za odlagališča za nevarne odpadke;

(ii) v treh letih po datumu, določenem v členu 18(1), se člen 6 uporablja za odlagališča za nevarne odpadke.“

8 S členom 18 Direktive 1999/31 je določen rok za njen prenos:

„1. Države članice sprejmejo zakone in druge predpise, potrebne za uskladitev s to direktivo, najpozneje v dveh letih po začetku veljavnosti. O tem takoj obvestijo Komisijo.

[…]“

9 Ta direktiva začne veljati 16. julija 1999. Rok za prenos, določen v njenem členu 18, se je iztekel 16. julija 2001.

10 Svet Evropske unije je 19. decembra 2002 na podlagi člena 16 in priloge II k Direktivi 1999/31 (UL 2003, L 11, str. 27) sprejel Odločbo 2003/33/ES o določitvi meril in postopkov za sprejemanje odpadkov na odlagališčih.

Nacionalna ureditev

11 Z zakonsko uredbo št.36/2003 se v italijansko pravo prenašajo vse določbe Direktive 1999/31.

12 Ta med drugim v členu 5 določa, da morajo dežele v enem letu od njenega začetka veljavnosti izdelati in potrditi načrt za zmanjševanje količine biorazgradljivih odpadkov na odlagališčih. Določa tudi stroge roke, ki jih je treba upoštevati glede postopnega zmanjševanja količin teh odpadkov na odlagališčih. S členom 6 zakonske uredbe št. 36/2003 se prenesejo določbe Direktive 1999/31 o odpadkih, ki so na odlagališčih nesprejemljivi, medtem ko so z njenim členom 11 določena pravila postopka za prevzem odpadkov na teh odlagališčih.

13 S členom 17 te zakonske uredbe, naslovljenim „Prehodne in končne določbe“, ki določa pravila o ravnanju z obstoječimi odlagališči, je določeno:

„1. Odlagališča, ki na dan začetka veljavnosti te zakonske uredbe že imajo dovoljenje, lahko do 31. decembra 2006 nadaljujejo prevzemanje odpadkov, za katera so bila ta odobrena.

2. Ob upoštevanju pogojev in omejitev sprejemljivosti, določenih z odločbo medministrskega odbora z dne 27. julija 1984, ki je bila objavljena v rednem dodatku [h GURI] št. 253 z dne 13. septembra 1984, […] je izločanje na novih odlagališčih dovoljeno do 31. decembra 2006:

(a) na odlagališčih za inertne odpadke, glede odpadkov ki so bili predhodno poslani na odlagališča drugega razreda, vrste A;

(b) na odlagališčih za nenevarne odpadke, glede odpadkov ki so bili predhodno poslani na odlagališča prvega in drugega razreda, vrste B;

(c) na odlagališčih za nevarne odpadke, glede odpadkov ki so bili predhodno poslani na odlagališča drugega razreda, vrste C, in tretjega razreda.

3. V šestih mesecih od začetka veljavnosti te zakonske uredbe mora imetnik dovoljenja iz odstavka 1 ali upravljavec odlagališča, ki ga je ta pooblastil, pristojnim organom predložiti načrt prilagoditve odlagališča, na podlagi meril, navedenih v tej zakonski uredbi, vključno s finančnimi garancijami, navedenimi v členu 14.

4. Pristojni organ z obrazloženim aktom odobri načrt iz odstavka 3, dovoli nadaljevanje z dejavnostjo odlaganja in določi ukrepe za uskladitev, podrobna pravila za izvajanje in končni rok za njihovo izpolnitev, pri čemer ta rok nikakor ne sme biti poznejši od 16. julija 2009. […]

5. Če se načrt iz odstavka 3 zavrne, pristojni organ v skladu s členom 12(1)(c) določi podrobna pravila in rok za zaprtje odlagališča.

[…]“

14 Odločba medministrskega odbora z dne 27. julija 1984, na katero napotuje člen 17(2) zakonske uredbe št. 36/2003, določa razporeditev odlagališč v tri razrede. Odlagališča drugega razreda, vrste C, in odlagališča tretjega razreda, na katera se nanaša navedeni člen 17(2)(c), so odlagališča, namenjena prevzemu strupenih in nevarnih odpadkov (točki 4.2.3.3 in 4.2.4 navedene odločbe).

Predhodni postopek

15 Komisija je 17. oktobra 2003 zaradi prijave o nepravilnem prenosu Direktive 1999/31 z zakonsko uredbo št. 36/2003, Italijanski republiki poslala pisni opomin, v katerem je navedla, da ta zakonska uredba ni v skladu s členi 2, 5, 6, 10, 13 in 14 te direktive. Komisija je v uvodnem delu tega dopisa poudarila, da stališča iz slednje „[niso prejudicirala] dejstva, da bi naknadna vprašanja morebiti [lahko] bila predložena italijanskim organom“.

16 Italijanska republika je na ta dopis odgovorila z ločenima dopisoma 12. decembra 2003 in 28. januarja 2004.

17 Komisija je 9. julija 2004 tej državi članici poslala dodatni pisni opomin, v katerem je izrazila dvom o pravilnosti prenosa ne le členov Direktive 1999/31, navedenih v prvotnem pisnem opominu, ampak tudi členov 3, 4, 7, 8, 9, 11 in 12 iste direktive. Poleg tega je pozvala Italijansko republiko, naj predloži podatke o natančnem številu odlagališč, za katera niso bile uporabljene določbe navedene direktive o novih odlaga-

liščih, in naj predloži stališča v roku dveh mesecev od dneva vročitve tega dodatnega pisnega opomina.

18 Ker Komisija ni bila zadovoljna s pojasnili, ki jih je predložila Italijanska republika, je slednji 19. decembra 2005 poslala obrazloženo mnenje. V njem je povzela nekatere očitke, navedene v prvotnem pisnem opominu, in potrdila očitke glede neskladnosti nacionalnih določb o obstoječih odlagališčih z Direktivo 1999/31. Poleg tega je Italijansko republiko pozvala, naj sprejme potrebne ukrepe, da se uskladi s tem mnenjem v dveh mesecih od njegovega prejema.

19 Ker Komisije trditve, ki jih je Italijanska republika navedla v odgovoru na obrazloženo mnenje v dopisu z dne 28. februarja 2006, niso prepričale, je vložila to tožbo.

Tožba

Ugovor nedopustnosti, ki izhaja iz domnevne nepravilnosti predhodnega postopka

20 Italijanska republika navaja napako, ki vpliva na predhodni postopek in zaradi katere naj bi bila tožba Komisije nedopustna. Poudarja, da je ta insitucija spremenila navedene očitke. Namreč, medtem ko Komisija v prvotnem pisnem opominu v zvezi z ravnanjem z obstoječimi odlagališči navaja neskladnost zakonske uredbe št. 36/2003

s členom 14 Direktive 1999/31, v dodatnem pisnem opominu navaja kršitev členov od 2 do 14 iste direktive. Ta država članica poleg tega poudarja, da je Komisija že v prvotni pisni opomin vključila navedbo, da bi se naknadno lahko pojavil „nov dvom“ o skladnosti nacionalne zakonodaje, ki prenaša Direktivo 1999/31, s to isto direktivo. Vključitev te navedbe naj bi Komisiji omogočila spremembo očitkov, ki jih navaja zoper državo članico, glede na svoje zahteve in ne da bi bila zavezana začeti nov postopek o neizpolnitvi obveznosti. Poleg tega naj bi razširitev dodatnega pisnega opomina na nove očitke pomenila kršitev dolžnosti lojalnega sodelovanja iz člena 10 ES.

21 Komisija izpodbija obstoj take kršitve glede na to, da je bil namen dodatnega pisnega opomina, ki ga je poslala Italijanski republiki, dodati nove očitke oziroma spremeniti že navedene. Komisija naj bi zadevni državi članici poslala obrazloženo mnenje, da bi natančno opredelila to, kar je bilo navedeno v pisnem opominu, in da bi dopolnila preučitev odgovora nacionalnih organov. Ravno nasprotno, Komisija naj bi glede razširitve navedenih očitkov v skladu s členom 226 ES državi članici poslala dodatni pisni opomin, glede katerega naj bi država članica imela možnost predložiti svoja stališča.

22 V zvezi s tem je treba opozoriti, da v skladu z ustaljeno sodno prakso Sodišča pravilnost predhodnega postopka pomeni bistveno jamstvo, ki ga Pogodba ES želi zagotavljati ne le za varstvo pravic zadevnih držav članic, temveč tudi za to, da bo v morebitnem sodnem postopku predmet spora jasno opredeljen. Iz tega izhaja, da je cilj pisnega opomina po eni strani omejiti predmet spora in dati državi članici, ki je pozvana, naj predloži svoja stališča, potrebne podatke za pripravo obrambe in po drugi strani omogočiti ji, da se zadeva razreši že pred sklicem sodišča (sodbi z dne 13. decembra 2001 v zadevi Komisija proti Franciji, C-1/00, Recueil, str. I-9989, točka 54, in z dne 5. novembra 2002 v zadevi Komisija proti Nemčiji, C-476/98, Recueil, str. I-9855, točki 46 in 47).

23 Komisija je Italijanski republiki poslala dodatni pisni opomin, pri čemer je državi članici določila nov rok za predložitev svojih pripomb, preden ji je poslala obrazloženo mnenje, ki temelji na istih očitkih, kot so bili v tem dodatnem pisnem opominu. Ker je Italijanska republika imela možnost pripraviti svojo obrambo, preden je prejela obrazloženo mnenje, Komisija ni kršila pravic do obrambe.

24 Zato je treba ugovor nedopustnosti, ki ga navaja Italijanska republika, zavrniti.

Prvi očitek: kršitev členov od 2 do 14 Direktive 1999/31, ki izhaja iz zamude pri njenem prenosu

Trditve strank

25 Komisija navaja, da se je v italijanskem pravu zaradi prepoznega prenosa Direktive 1999/31 – do katerega je prišlo šele 27. marca 2003 z začetkom veljavnosti zakonske uredbe št. 36/2003, medtem ko bi morala biti prenesena že do 16. julija 2001 – za odlagališča, ki imajo dovoljenja od 16. julija 2001 do 27. marca 2003, uporabljalo obravnavanje, rezervirano za že obstoječa odlagališča, in ne tisto, ki je strožje in določeno za nova odlagališča. Italijanska republika naj bi torej v zvezi s temi odlagališči kršila člene od 2 do 14 te direktive, saj naj ti členi ne bi bili uporabljeni za

vsa odlagališča, ki bi morala biti, nasprotno, obravnavana kot nova. Italijanski organi naj bi se tako prosto odločili za kršitev zadevnih določb Skupnosti, ker bi, čeprav s prepoznim prenosom te direktive, lahko in bi morali s temi istimi odlagališči ravnati na način, ki je s to isto direktivo rezerviran za nova odlagališča.

26 Komisija dodaja, da dejstvo, navedeno v upravnem postopku, da je Italijanska republika raje enostransko počakala na sprejetje Odločbe 2003/33, ne upravičuje zamude pri prenosu Direktive 1999/31. Ta prenos naj namreč nikakor ne bi bil odvisen od obstoja takega akta, če bi države članice v skladu s to direktivo morale uporabiti nacionalna merila, ki so v skladu s predpisi priloge II k tej direktivi.

27 Italijanska republika najprej uveljavlja ugovor nedopustnosti tega očitka s trditvijo, da Komisija ne more zadeve predložiti sodišču na podlagi zamude pri prenosu Direktive 1999/31, če je bila zakonska uredba sprejeta pred začetkom predhodnega postopka in če te zamude ni mogoče popraviti.

28 Ta država članica nato navaja, da je zaradi zamude postalo nujno, da se iz izključno tehničnih in administrativnih razlogov za odlagališča, ki imajo dovoljenja od dneva izteka roka za prenos Direktive 1999/31 do dneva začetka veljavnosti zakonske uredbe št. 36/2003, določi obveznosti glede obstoječih odlagališč, določenim s to direktivo. Za ta odlagališča, ki so že vsebovala nekoliko odpadkov, bi bilo namreč treba določiti prehodno obdobje, v katerem bi imetniki dovoljenj za upravljanje morali začeti

s prilagoditvijo le-teh. Ta prehodni sistem bi poleg tega ustrezal potrebi, da se ne ustvari neenak položaj za gospodarske upravitelje, ki že imajo taka dovoljenja na dan začetka veljavnosti navedene zakonske uredbe. Zadevni sistem naj bi bil v vsakem primeru izjemno zavezujoč in naj bi predvideval strogo določen rok za predložitev načrta prilagoditve odlagališča, ki je krajši od roka, ki ga določa Direktiva 1999/31.

Presoja Sodišča

29 Glede ugovora nedopustnosti, ki ga uveljavlja Italijanska republika in ki izhaja iz pomanjkanja interesa, ki ga je treba ugotoviti glede zamude pri prenosu Direktive 1999/31, je treba poudariti, da ni cilj predlogov te tožbe, zlasti v delu, v katerem temeljijo na njenem prvem očitku, naj se ugotovi taka zamuda, ampak naj se ugotovi neskladnost prehodnih določb zakonske uredbe št. 36/2003 s to direktivo glede ravnanja z odlagališči, ki so bila odprta v obdobju od izteka roka za prenos navedene direktive do začetka veljavnosti te zakonske uredbe.

30 Kot izhaja iz sodne prakse Sodišča, se država članica, ki v predpisanem roku ni prenesla direktive Skupnosti in proti kateri je vložena tožba zaradi neizpolnitve obveznosti, katere predmet ni to nedelovanje, ampak nespoštovanje obveznosti, ki izhaja iz te direktive, ne more pri ugovoru dopustnosti tožbe sklicevati na to, da ni sprejela potrebnih ukrepov za prenos navedene direktive, in s tem ugovarjati temu, da Sodišče preuči predlog za ugotovitev navedene neizpolnitve obveznosti (sodba z dne 11. avgusta 1995 v zadevi Komisija proti Nemčiji, C-431/92, Recueil, str. I-2189, točka 23).

31 Zato je treba ugovor nedopustnosti iz prvega očitka v tožbi, da Komisija nima pravnega interesa, zavrniti.

32 Glede utemeljenosti tega očitka je treba ugotoviti, da, kot je pravilno navedla Komisija in Italijanska republika tega ni izpodbijala, zakonska uredba št. 36/2003 ne določa uporabe določb o novih odlagališčih za odlagališča, ki so imela dovoljenja od izteka roka za prenos Direktive 1999/31 do začetka veljavnosti te zakonske uredbe, med drugim členov od 2 do 13 navedene direktive. Nasprotno, za ta odlagališča določa uporabo obravnavanja, ki je rezervirano za obstoječa odlagališča, s da ko zanje določa postopek prilagoditve, določen v njenem členu 17.

33 Iz ustaljene sodne prakse torej izhaja, da se država članica ne sme sklicevati na to, da je prepozno uveljavila direktivo, zato da bi upravičila neupoštevanje oziroma zamudo pri izvajanju drugih obveznosti, ki jih določa ta direktiva (glej sodbi z dne 13. aprila 2000 v zadevi Komisija proti Španiji, C-274/98, Recueil, str. I-2823, točka 22, in z dne 8. novembra 2001 v zadevi Komisija proti Italiji, C-127/99, Recueil, str. I-8305, točka 45). Če direktiva, kot je obravnavana v tej zadevi, pristojnim nacionalnim organom določa nedvoumne obveznosti, se države članice, ki niso prenesle te direktive, po izteku roka za prenos ne morejo šteti za oproščene spoštovanja teh obveznosti in ne morejo s prehodno določbo izključiti uporabe določb navedene direktive. Odobritev take možnosti državi članici bi omogočila odložitev roka za prenos (glej v tem smislu sodbo z dne 9. avgusta 1994 v zadevi Bund Naturschutz in Bayern in drugi, C-396/92, Recueil, str. I-3717, točka 19).

34 Iz tega sledi, da bi Italijanska republika morala za odlagališča, ki imajo dovoljenja od 16. julija 2001 do 27. marca 2003, uporabiti določbe Direktive 1999/31 o novih

odlagališčih, ki jih vsebujejo njeni členi od 2 do 13. Zato s sprejetjem in ohranitvijo veljavnosti zakonske uredbe št. 36/2003, s katero je izključena taka uporaba, ni izpolnila obveznosti iz teh členov.

35 Poleg tega s tem, da je sistem, določen s členom 14 Direktive 1999/31, ki se nanaša na obstoječa odlagališča, uporabila za nova odlagališča, niti ni izpolnila obveznosti iz tega člena.

36 Poleg tega razlogi, ki jih ta država članica navaja, da bi upravičila zamudo pri prenosu in uporabi Direktive 1999/31, in ki izhajajo iz tega, da je bilo treba počakati na sprejetje Odločbe 2003/33, niso utemeljeni. Cilj te odločbe je namreč določiti pravila o merilih in postopkih za sprejetje odpadkov na odlagališča. Ta pravila so torej navedena v tej direktivi in na podlagi njenega člena 16 njihova uporaba ni odvisna od sprejetja take odločbe.

37 Zato je treba prvi očitek, ki ga je Komisija navedla v utemeljitev tožbe, šteti za utemeljen.

Drugi očitek: kršitev člena 14(d)(i) Direktive 1999/31

Trditve strank

38 Komisija z drugim očitkom navaja, da člen 14(d)(i) Direktive 1999/31, s katerim so predpisana prehodna pravila o odlagališčih za nevarne odpadke, določa, da

se členi 4, 5 in 11 ter njena priloga II od 16. julija 2002 uporabljajo za obstoječa odlagališča, medtem ko zakonska uredba št. 36/2003 nikakor ne določa uporabe teh določb za ista odlagališča, pri čemer se, nasprotno, v členu 17(2)(c) omejuje na določitev prehodnih pravil izključno za nova odlagališča. Slednja določba naj bi bila torej nezdružljiva ne le s členom 14(d)(i) te direktive, ampak tudi z določbami, ki jih je treba uporabiti za obstoječa odlagališča, zlasti s členi 4, 5 in 11 ter prilogo II k tej direktivi. Poleg tega italijanska zakonodaja, ki se je uporabljala za zadnjenavedena odlagališča pred začetkom veljavnosti te direktive, naj prav tako ne bi bila v skladu s to direktivo.

39 Italijanska republika ugotavlja, da ji morebitna ugotovitev neizpolnitve obveznosti, ki bi izhajala iz tega očitka, ne bo omogočala sprejetja potrebnih ukrepov za uskladitev z Direktivo 1999/31, če bo sodba Sodišča izdana po preteku roka, ki je glede posebnega sistema za odlagališča za nevarne odpadke določen za 31. december 2006.

40 Ta država glede utemeljenosti tega drugega očitka poudarja, da člen 17 zakonske uredbe št. 36/2003 pravilno prenaša člen 14(d)(i) Direktive 1999/31, saj določa uporabo njenih členov 4, 5 in 11 za obstoječa odlagališča. Na podlagi odstavkov od 3 do 5 navedenega člena 17 bi namreč upravitelji teh odlagališč morali najpozneje 27. septembra 2003 pristojnemu organu predložiti načrt prilagoditve odlagališč. Ta organ bi moral potrditi ta načrt v smislu pogojev, določenih z določbami, ki prenašajo to direktivo in ki se nanašajo na razvrstitev odlagališč in na pogoje, ki omogočajo nadaljevanje njihove dejavnosti, pred 16. julijem 2009, kar je rok za dokončanje prilagoditve obstoječih odlagališč, določen z navedeno direktivo.

41 Poleg tega naj bi člen 17(2)(c) zakonske uredbe št. 36/2003, ki jo navaja Komisija, določal prehodno določbo, na podlagi katere se nevarni odpaki, ki so po ureditvi, ki

je veljala pred to zakonsko uredbo, namenjeni na odlagališča za nevarne in strupene odpadke, lahko prevzamejo na takih odlagališčih do 31. decembra 2006. Po mnenju Italijanske republike je torej ta ureditev, zlasti ministrska uredba št. 141 z dne 11. marca 1998 (GURI št. 108 z dne 12. maja 1998, str. 22), čeprav ni prenesla določb Direktive 1999/31, določala prepovedi in posebne postopke za sprejetje teh odpadkov na navedena odlagališča, v skladu s pravili, ki jih določa ta direktiva.

Presoja Sodišča

42 Glede ugovora nedopustnosti, ki ga uveljavlja Italijanska republika, je treba opozoriti, da je treba v skladu z ustaljeno sodno prakso obstoj neizpolnitve obveznosti presoditi glede na položaj države članice, kot je obstajal ob preteku roka, določenega v obrazloženem mnenju. Čeprav bi bila neizpolnitev obveznosti odpravljena po preteku omenjenega roka, nadaljevanje postopka s tožbo ohrani interes, ki je lahko zlasti v vzpostavitvi podlage za odgovornost, ki lahko za državo članico nastane do tistih, ki zaradi omenjene neizpolnitve obveznosti pridobijo pravice (glej v tem smislu sodbo z dne 18. marca 1992 v zadevi Komisija proti Grčiji, C-29/90, Recueil, str. I-1971, točka 12, in z dne 14. aprila 2005 v zadevi Komisija proti Luksemburgu, C-519/03, ZOdl., str. I-3067, točki 18 in 19).

43 V obravnavani zadevi je treba ugotoviti, da člen 17(2)(c) zakonske uredbe št. 36/2003 vsebuje prehodno določbo o odlagališčih za nevarne odpadke, ki se je, kot je potrdila Italijanska republika, uporabljala tudi v roku, ki je bil tej državi članici določen za uskladitev z obrazloženim mnenjem, ki ji ga je poslala Komisija.

44 Poleg tega je treba poudariti, da v nasprotju s tem, kar zatrjuje navedena država članica, neizpolnitev obveznosti, ki jo očita Komisija, temelji na neskladnosti s pravom Skupnosti glede več določb italijanskega prava, ki se uporablja za navedena odlagališča. Te določbe ne obsegajo le tiste določbe, ki omenja odpadke, ki se lahko prevzamejo na teh odlagališčih, za katere zakonska uredba št. 36/2003 določa podrobna pravila o prehodnem ravnanju, ampak tudi določbe o ravnanju z odpadki in o postopku njihovega prevzema na odlagališčih.

45 Iz tega sledi, da je drugi očitek v tožbi, ki se nanaša na kršitev člena 14(d)(i) Direktive 1999/31, dopusten.

46 Glede utemeljenosti tega drugega očitka je treba opozoriti, da člen 14(d)(i) te direktive določa, da se členi 4, 5 in 11 ter njena priloga II uporabljajo za obstoječa odlagališča za nevarne odpadke v roku enega leta od preteka roka za prenos navedene direktive, in sicer od 16. julija 2002. Ta določba tako neodvisno od trajanja postopka prilagoditve obstoječih odlagališč, ki mora biti končan 16. julija 2009, določa kratek rok za uporabo navedenih določb za ta odlagališča.

47 Nasprotno, kot je Komisija pravilno poudarila, pa se člen 17(2)(c) zakonske uredbe št. 36/2003, ki med drugim določa prehodne določbe o ravnanju z nevarnimi odpadki, uporablja le za nova odlagališča, in ne določa nobenega prehodnega pravila za ravnanje s temi odpadki na obstoječih odlagališčih.

48 V nasprotju s tem, kar zatrjuje Italijanska republika, člen 17, odstavki od 3 do 5, zakonske uredbe št. 36/2003 niti ne določa, da se za ta odlagališča od 16. julija 2002 uporabljajo členi 4, 5 in 11 ter priloga II k Direktivi 1999/31. Te določbe nacionalnega prava namreč določajo le postopek prilagoditve, ki se uporablja za vsa odlagališča, ne glede na razred, v katerega spadajo. Na podlagi navedene določbe mora imetnik dovoljenja za upravljanje odlagališča v šestih mesecih od začetka veljavnosti zakonske uredbe pristojnim organom predložiti načrt prilagoditve odlagališča. Ta organ dovoli nadaljevanje dejavnosti odlaganja in določi ukrepe za uskladitev, podrobna pravila za izvajanje in končni rok za njihovo izpolnitev. Prilagoditev odlagališča mora biti zaključena pred 16. julijem 2009.

49 Poleg tega v tem prehodnem obdobju, ki je omogočal prilagoditev obstoječih odlagališč, predpisi nacionalnega prava, ki so veljali pred zakonsko uredbo št. 36/2003 in ki so se nanašali na postopek izločanja nevarnih odpadkov, čeprav so določali posebne določbe za sprejetje teh odpadkov na odlagališča, niso zagotavljali popolne uporabe členov 4, 5 in 11 Direktive 1999/31 za odlagališča, ki sprejemajo te odpadke. Italijanska republika je v svojem odgovoru na tožbo dejansko priznala, da ta notranja ureditev ni imela iste vsebine kot ureditev z upoštevnimi določbami navedene direktive.

50 Iz teh ugotovitev sledi, da je treba drugi očitek, ki ga navaja Komisija, tudi šteti za utemeljen.

51 Zato je treba ugotoviti, da Italijanska republika s tem, da je sprejela in ohranila veljavnost zakonske uredbe št. 36/2003, s katero so bile v nacionalno pravo prenesene določbe Direktive Sveta 1999/31,

– ker ta zakonska uredba ne določa uporabe členov od 2 do 13 Direktive 1999/31 za odlagališča, za katera so bila izdana dovoljenja po preteku roka za prenos te direktive in pred začetkom veljavnosti navedene zakonske uredbe, in

– ker ne zagotavlja prenosa člena 14(d)(i) navedene direktive,

ni izpolnila obveznosti iz členov od 2 do 14 Direktive 1999/31.

Stroški

52 V skladu s členom 69(2) Poslovnika se neuspeli stranki naloži plačilo stroškov, če so bili ti priglašeni. Ker je Komisija predlagala, naj se Italijanski republiki naloži plačilo stroškov, in ker ta s predlogi ni uspela, se ji naloži plačilo stroškov.

Iz teh razlogov je Sodišče (drugi senat) razsodilo:

1. Italijanska republika s tem, da je sprejela in ohranila veljavnost zakonske uredbe št. 36 z dne 13. januarja 2003, kot je bila spremenjena in ki v nacionalno pravo prenaša določbe Direktive Sveta 1999/31/ES z dne 26. aprila 1999 o odlaganju odpadkov na odlagališčih,

– ker ta zakonska uredba ne določa uporabe členov od 2 do 13 Direktive 1999/31 za odlagališča, za katera so bila izdana dovoljenja po preteku roka za prenos te direktive in pred začetkom veljavnosti navedene zakonske uredbe, in

– ker ne zagotavlja prenosa člena 14(d)(i) navedene direktive,

ni izpolnila obveznosti iz členov od 2 do 14 Direktive 1999/31.

2. Italijanski republiki se naloži plačilo stroškov.

Podpisi